

[Duetøft]

Jeg synes også, det var meget sigende, at de planer om regionale afgiftsned sættelser, som kom for nylig, og som i en række danske aviser blev slået op som noget helt nyt, havde vi mødt i Europa-Parlamentet for 1 eller 1¹/₂ år siden. De planer blev diskuteret i valutaudvalget i Europa-Parlamentet, men på det tidspunkt kunne Danmark naturligvis ikke sige ja eller nej til dem, fordi man nægtede, at problemet overhovedet eksisterede.

Hvad angår den sociale dimension, der for os jo også er vigtig, vil jeg gerne sige, at spørgsmålet om overenskomsterne og deres placering, altså spørgsmålet om den sociale dumping, er meget væsentligt, og vi vil i alt fald sammen med andre partier her i Folketinget gøres vort til, at den diskussion ender lykkeligt; og ved »ender lykkeligt« mener vi, at man bør følge overenskomsterne de steder, man arbejder, når man er rundt i Fællesskabet.

Men der er jo i de sidste dage dukket en anden social dimension op. Diskussionen om SEAS er naturligvis også noget, vi er nødt til at nævne i dag; det er noget, som ikke nu må føre til, at vi bare stopper og siger: Nå, men det reddede aktionærerne jo for os. Det må vitterlig give stof til eftertanke, at noget, der er så væsentligt som dansk infrastruktur, kan komme ud i nogle skvulp, som bringer megen utryghed rundt omkring.

Jeg vil opfordre regeringen til at være vældig forsigtig med sine privatiseringstanker specielt på disse områder, fordi det altså har vist sig, at de ville kunne misbruges, og at det vil kunne fremkalde nogle helt utilsigtede situationer, hvis man privatiserer i den grad, regeringen måske gerne vil. Efter CD's opfattelse bør infrastrukturen, dvs. broer, elværker, lufthavne osv., ikke privatiseres, og hvis man endelig skal lave tingene om til aktieselskaber, skal det offentlige i hvert fald sidde på en god del af aktiemajoriteten, for at vi er tilfredse.

Jeg vil slutte med at sige, at det vigtigste for CD er den fri bevægelighed, fjernelsen af den fysiske grænse, retten til at rejse rundt i Fællesskabet. Vi lovede det allerede i 1972. Jeg husker da godt argumenterne fra dengang om, at turister for fremtiden bare skulle kunne rejse rundt i Europa uden at vise pas og grønne kort og alt det dér. Det var faktisk det, alle mennesker troede de nu ville opnå, men endnu i dag, så mange år efter, er grænsen ved Kruså der altså sta-

dig væk, og på trods af at det indre marked bl.a. har til formål at fjerne disse grænser, er Danmark altså et af de lande, der vil holde fast på, at de stadig skal være der.

Men for os er den fri bevægelighed af høj prioritet, og vi ved godt, der bliver problemer med hensyn til narko og terrorisme, og at der kan blive nogle problemer med hensyn til asylansøgere. Vi har også hørt, at regeringen øjensynlig tillige anser det for et problem, at pensionister skal have lov til at slå sig frit ned i Fællesskabet. Men det er altså en lidt fattig udvej at vælge at sige, at grænsen skal bibeholdes, i stedet for at være med til at løse nogle af disse problemer med udligningsordninger, med fælles europæisk politi og med bedre kontrol på andre områder.

I øvrigt vil jeg glæde hr. Ivar Nørgaard til sidst ved at svare på spørgsmålet: Hvorfor nu alt det her? Det spørger hr. Ivar Nørgaard jo af og til om i andre sammenhænge, når han skal drille mig. Dertil vil jeg sige, at dette her for CD selvfølgelig drejer sig om at skabe et godt socialt grundlag for befolkningerne i Europa. Det gælder om, at Europa økonomisk stadig væk skal kunne klare sig i konkurrence med USA og Japan. Men jeg vil i al stilfærdighed sige, at det, der for CD er det allerallervigtigste, er at skabe et stærkt Europa, der kan hævde de menneskelige normer, synspunkterne vedrørende menneskerettigheder, strømningerne i forbindelse med demokrati og alle de grundlæggende holdninger, vi står for i det vestlige Europa. Det er for os vigtigt, at Vesteuropa er så stærkt, at vi stadig væk kan påvirke de meget store dele af verden, hvor folk i tusindvis flygter, hvor der dør 20–30–40 mennesker eller flere hver dag i kampen for at opnå det, vi og EF står for.

Den kamp kan vi kun videreføre, og det menneskesyn kan vi kun kæmpe for, hvis Vesteuropa er stærkt, og det betyder, at EF skal være økonomisk og politisk stærkt. Så kan man ti gange kalde mig »unionsevangelist«, »Europachauvenist«, eller hvad man vil i den retning – jeg vil betragte alle de bemærkninger, der i givet fald måtte komme af den type, som en hæderserklæring, for jeg mener, at Europa har bidraget så meget til så mange gode ting i verden, at både Europa og verden fortjener, at Europa stadig væk er stærkt.